

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce **MUDr. V.K.**, zastoupeného JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Plzeň, Vlastina 23, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2011, č.j. DSH/9826/11,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2011, č.j. DSH/9826/11, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 10.640 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Roberta Vargy, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2011, č.j. DSH/9826/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 29.6.2011, č.j. MMP/106586/11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), rozhodnuto, že se žalobci „zadržuje řidičský průkaz č. AO 086757 vydaný dne 19.8.2002 Magistrátem města Plzně, pro skupiny „A, B“, do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, kterého se měl MUDr. V.K. dopustit dne 10.6.2011 v 10:55 hodin v Plzni na vozovce pozemní komunikace ulice Štefánikova, kdy řídil motorové vozidlo tov. zn. Seat, RZ: X, pod vlivem

alkoholu. Byl tedy splněn důvod pro zadržení řidičského průkazu dle ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 188b odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí MUDr. V.K. po dobu zadržení řidičského průkazu řídit motorové vozidlo.“

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že je krajně nepravděpodobné, že by došlo za 51 minut k odbourání 0,6 promile alkoholu v krvi. Souhlasí též s jeho závěrem, že v takovém případě si orientační dechová zkouška a odborné lékařské vyšetření zásadně odporují. Dovození však z toho zcela opačné závěry. Žalovaný zastává názor prvoinstančního orgánu, tj. že se jedná i nadále ve vztahu k žalobci o důvodné podezření o skutečnosti, že požil před řízením motorového vozidla alkohol. Žalobce však konstatuje, a byl to jeho zásadní odvolací důvod a je to též důvod pro podání žaloby, že s ohledem na větší přesnost, odbornost při provádění vyšetření a též jazykové vyjádření samotného rozdílu mezi orientační dechovou zkouškou a odborným lékařským vyšetřením v právním předpisu, má zásadně větší důkazní sílu právě odborné lékařské vyšetření a jeho závěry, než závěry orientační dechové zkoušky. Na základě této skutečnosti nepovažuje proto žalobce za prokázané, že skutečně řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Toto pak má zásadní dopad na jeho další žalobní důvod. Podle § 118a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu může policista zadržet řidičský průkaz tehdy, jestliže řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku. V žádném z citovaných ustanovení zákona o silničním provozu není dána pravomoc jakémukoliv z příslušných orgánů veřejné moci (tj. policejnímu či správnímu orgánu) zadržet řidičský průkaz pro důvodné podezření, že řídil pod vlivem alkoholu, nýbrž jen tehdy, když skutečně řídil pod vlivem alkoholu. Vyžaduje-li zákon pro oprávněné zadržení řidičského průkazu mimo jiné okolnost, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, znamená to tento stav prokázat tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Znamená to prokázat tento stav s řádově vyšší pravděpodobností (či vlastně prakticky dosažitelnou jistotou) oproti stavu, o kterém je pouze pochybnost, byť důvodná. Interpretovali žalovaný právní normu tak, že okolnosti, které měl postavit najisto, postavil pouze na důvodné pochybnosti a považuje-li tento výklad za souladný se zákonem, vyložil zákon o silničním provozu nepřiměřeně extenzivně, čímž porušil principy, na nichž stojí veřejné právo a právní stát. Tím však též překročil svoji pravomoc, která mu byla uložena. Dále pak žalovaný založil své rozhodnutí na tvrzení, že řízení o zadržení řidičského průkazu je rozhodnutím předběžné povahy. Toto pak opakuje na několika místech odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobci není zřejmé, o jaká ustanovení kterého právního předpisu se žalovaný pro tento závěr opřel či z dikce jakého právního předpisu lze toto dovodit. Rozhodnutím předběžné povahy je v daném případě ono, které učinil policista při zadržení řidičského průkazu žalobci. Ten má pak za povinnost bez zbytečného odkladu toto zadržení oznámit registru řidičů (§ 118b odst. 1 zákona o silničním provozu) a obecní úřad s rozšířenou působností musí do 5 pracovních dnů zahájit řízení, kdy rozhodne o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí přestupku nebo o trestném činu (§ 118c odst. 1 zákona o silničním provozu). Zde je tedy časově ohraničena platnost původního předběžného rozhodnutí policisty, po kterém následně správní orgán musí rozhodovat bez zbytečného odkladu. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

8.12.2009, sp. zn. 7 As 69/2008, který podle jeho názoru autoritativně rozhodl v rozšířeném senátu právě o okolnosti, zda je zadržení řidičského průkazu předběžnou otázkou či nikoliv. Ve svém rozhodnutí vyslovil závěr, který je závazný i pro správní orgány, že zadržení řidičského průkazu není rozhodnutí předběžné povahy. Nesplňuje totiž např. časovou podmínku, tj. že rozhodnutí předběžné povahy musí být vydáno buďto v rámci zahájeného řízení před správním orgánem nebo může být vydáno i mimo takové řízení, v tom případě musí být zákonem jednoznačně stanovena lhůta, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno rozhodnutí konečné. Dále konstatuje, že zadržení řidičského průkazu není spojeno s povinností správního orgánu zahájit přestupkové řízení. Též uvádí, že přestupkové řízení nepřezkoumává, zda bylo oprávněně rozhodnuto o zadržení řidičského průkazu a rozhodnutí o spáchání přestupku není potvrzením zákonnosti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Žalobce konstatoval, že z citovaného rozsudku tak není patrná vazba mezi řízením o zadržení řidičského průkazu a rozhodnutím o samotném skutku. Rozhodnutí správního orgánu tak má negativní důsledky na řidiče, které nelze žádným způsobem odčinit. Žalobce dále uvedl, že i kdyby bylo zahájeno přestupkové řízení, nemusí prvoinstanční orgán, resp. odvolací orgán, rozhodnout v době stanovené zákonem, tj. do 1 roku a tak by zanikla odpovědnost za přestupek. Po tu dobu by však byl stále zadržen řidičský průkaz žalobce. Zároveň však z charakteru tohoto přestupku vyplývá, že správní orgán může uložit žalobci sankci zákazu řízení v rozsahu 6 až 12 měsíců, tj. by se mohla nastat okolnost, kdy bez meritorního rozhodnutí o přestupku by mu byl zadržen řidičský průkaz na stejně dlouhou dobu, jako by byl vysloven zákaz řízení, kdyby o věci bylo rozhodnuto. Je proto zjevně patrné, že rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu má svojí fatální sankční úlohu a nikoli pouze předběžnou povahu, která má zabránit ve veřejném zájmu tomu kterému řidiči v řízení. Opřel-li proto žalovaný své rozhodnutí o argument, že v tomto případě se jedná o předběžné řízení, postupoval v rozporu se zákonem o silničním provozu, a dále pak, jak již bylo výše konstatováno, v rozporu s judikaturou vysokých soudů. Žalovaný měl a má za povinnost taková rozhodnutí sledovat a opírat o ně svá rozhodnutí. Je přitom pikantní, že výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni, který přezkoumával zákonnost rozhodnutí žalovaného, tj. Krajského úřadu Plzeňského kraje. S ohledem na tuto okolnost má žalobce za to, že tento judikát by měl být žalovanému bližší než judikát jiný, jehož příčinou bylo rozhodnutí jiného správního orgánu, protože se bezprostředně dotýkal jeho rozhodovací praxe. Není-li však rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu předběžným, je rozhodnutím meritorním. To však má zásadní dopady na jeho další tvrzení, o která se opřel ve svém rozhodování. Zejména se pak jednalo o argument, že existují rozhodnutí učiněná podle správního řádu, která se řídí všemi jeho ustanoveními a pak rozhodnutí, která se jimi řídit nemusí. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaný konstatuje, že prvoinstanční orgán se nemusel řídit ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. že správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, ustanovením § 3 správního řádu, kdy mu bylo uloženo, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2, ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu, tj. aby šetřil oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a zasahoval do těchto práv pouze v nezbytném rozsahu a ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, které mu ukládá, aby dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce konstatoval, že není známo, odkud čerpá žalovaný inspiraci pro taková tvrzení, o která následně opřel své rozhodnutí. Má však za to, že

jej správní řád neobsahuje a není ani taková možnost libovůle odvoditelná z jiného právního předpisu. Podle názoru žalobce by totiž byla v rozporu s principy fungování veřejné správy a zejména pak s principy právního státu garantovaná ústavní pořádkem a dalšími zákony. Bylo-li by totiž domyšleno do úplných důsledků, mohlo by jím být odůvodněno libovolné rozhodnutí, které by jakýkoliv správní orgán vydal, když jej označí za předběžné. S odkazem na to by mohla být obcházena či dokonce ignorována některá ustanovení správního řádu a při osvědčení této praxe jiných právních norem České republiky. Žalobce uvedl, že dále též poukazuje na paradox tohoto tvrzení žalovaného, kterým ve svém důsledku potvrdil žalobní důvody, když konstatoval, že tak skutečně prvoinstanční orgán postupoval, tj. jednal v rozporu s výše uvedenými kogentními ustanoveními správního řádu. Žalovaný se dopustil jednání contra legem, pokud potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu, kdy tento porušil povinnosti specifikované v ustanoveních, § 2 odst. 3, § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce má totiž za to, že správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a zasahovat do těchto práv pouze v nezbytném rozsahu a nakonec aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Nic z toho se však v řízení před prvoinstančním orgánem nestalo.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že účelem řízení o zadržení řidičského průkazu je z důvodu výrazného zásahu do práv řidiče především rychlé rozhodnutí. Z toho důvodu se tak při rozhodnutí vychází zpravidla ze skutečností zjištěných „předběžně“ při samotném faktickém zadržení řidičského průkazu policistou. Předmětem řízení o zadržení řidičského průkazu pak nemůže být prokázání protiprávního jednání tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V takovémto případě by totiž takovéto řízení muselo obsahovat rozsáhlé dokazování kompletního skutkového stavu a v samotném závěru fakticky rozhodnutí ve věci o tomto protiprávním jednání. Pokud by tomu tak bylo, pak by následné řízení o přestupku (a případně i řízení o trestném činu) prakticky postrádalo smysl, neboť skutkový stav by byl již v celém rozsahu zjišťován a prokazován v rámci řízení o zadržení řidičského průkazu. Z tohoto důvodu je tak zcela logické, že rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu se vždy bude opírat „pouze“ o důvodné podezření ze spáchání protiprávního jednání. Žalovaný uvedl, že připouští, že ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu neobsahuje slova „je podezřelý“, jako je tomu u písm. a) téhož ustanovení. Z logiky věci, systematiky ustanovení a jeho účelu je však zcela zřejmé, že k zadržení řidičského průkazu postačuje důvodné podezření, že ke spáchání jmenovaného protiprávního jednání došlo. Prokázání skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nemůže být předmětem řízení o zadržení řidičského průkazu, ale je předmětem řízení o přestupku (popř. o trestném činu), v rámci kterého jediného může být prováděno kompletní dokazování a vyneseno konečné meritorní rozhodnutí. Konečné rozhodnutí o přestupku v rámci řízení o zadržení řidičského průkazu je nepřípustné. Žalovaný dále uvedl, že se citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu skutečně týkal věci, ve které rozhodoval žalovaný. Z tohoto důvodu je mu tak tento rozsudek velice dobře znám, včetně dalších okolností případu. Žalovaný má z tohoto důvodu za to, že smysl citovaného judikátu je zcela jiný, než jak jej vykládá žalobce. Předmětem rozsudku totiž bylo posouzení, zda se z hlediska správního soudnictví považuje rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu za rozhodnutí předběžné povahy, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Nejvyšší správní soud dospěl k

závěru, že toto rozhodnutí není rozhodnutím předběžné povahy (ve smyslu soudního řádu správního), a tedy lze toto rozhodnutí přezkoumat v rámci správního soudnictví. O této skutečnosti nakonec svědčí i řízení vedené Krajským soudem v Plzni o žalobě žalobce proti napadenému rozhodnutí, přičemž ani žalovaný nemá důvod zpochybňovat, že by bylo možné napadené rozhodnutí přezkoumat v rámci správního soudnictví. Na samotné řízení o zadržení řidičského průkazu však tato skutečnost nemá dle názoru žalovaného žádný relevantní vliv. Je spíše otázkou teoretickou, zda zadržení řidičského průkazu je předběžným opatřením či nikoliv. Pro řešení dané věci toto však není podstatné. Jak již bylo výše uvedeno, předmětem řízení o zadržení řidičského průkazu není zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z tohoto důvodu žalovaný poukazoval na předběžnost rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, která podle názoru žalovaného vyplývá ze samotné povahy věci a z účelu institutu zadržení řidičského průkazu. Žalovaný pak připouští, že zadržení řidičského průkazu může mít značné důsledky. Žalovaný však má za to, že v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro zadržení řidičského průkazu, kdy vzniklo důvodné podezření, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Toto podezření vyplývá z pozitivních dechových zkoušek (hodnota 0,61 promile alkoholu v krvi, zjištěná ověřeným dechovým analyzátozem). Žalovaný připouští, že v rámci řízení o zadržení řidičského průkazu byl dále k dispozici protokol o lékařském vyšetření, který uvádí negativní zjištění co do alkoholu v krvi. Žalovaný však má za to, že důvodné podezření, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, zde nadále trvá. Je pak na prvoinstančním orgánu, který bude o přestupku meritorně rozhodovat, jakými důkazy odstraní rozpory v podkladech, jak svůj postup odůvodní a jaké konečné rozhodnutí ve věci vynese. Žalovaný dále uvedl, že pokud by správní orgány při rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu postupovaly tak, že by zjišťovaly stav věci přestupku tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, suplovaly by zcela samotné řízení o přestupku. Takovéto řízení o přestupku by pak zcela postrádalo smysl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že souhlasí s tím, že účelem řízení o zadržení řidičského průkazu je rychlost. To však nezabavuje žalovaného povinnosti postupovat v souladu se správním řádem a zákonem o silničním provozu. Žalobce nedohledal, že by ustanovení § 118 a, 118b a 118c zákona o silničním provozu pro účely řízení o zadržení řidičského průkazu derogovalo přímo či nepřímo kterékoliv ustanovení správního řádu. Protože tato ustanovení o ničem takovém nemluví a správní řád nevyloučily, pak žalovaný neprokázal protiprávní jednání tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce dále namítl, že pokud by chtěl zákonodárce postupovat podle logiky žalovaného, pak by sousloví „je podezřelý“ vložil do návětí celého ustanovení § 118a odst. 1 nebo přímo do písm. c) tohoto ustanovení.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Mezi účastníky spornou skutečností, od které se odvíjely všechny námitky žalobce a reakce žalovaného na ně, bylo, zda v řízení o zadržení řidičského průkazu podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu, vedeného z důvodu uvedeného v § 118a odst. 1 písm. c) téhož zákona, je nezbytné prokázat, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, jak tvrdil žalobce, nebo zda k zadržení řidičského průkazu postačí toliko důvodné podezření, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, jak tvrdil žalovaný.

Jak vyplývá z ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu.

V ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu nejsou uvedeny důvody, pro které může obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout o zadržení řidičského průkazu.

S ohledem na ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, není možné z neuvedení těchto důvodů dovozovat, že na rozdíl od policisty, může obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout o zadržení řidičského průkazu z jakéhokoli důvodu. Takové oprávnění totiž není zákonem obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností svěřeno. Na druhou stranu nelze dospět ani k závěru, že neuvedení důvodů způsobuje absolutní nemožnost vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Při učinění tohoto závěru by bylo nelogické, aby ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu bylo vůbec do tohoto zákona vtěleno.

Ač zákon nestanoví, z jakých důvodů může obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout o zadržení řidičského průkazu, je nutné dovodit, že jimi budou důvody, pro které může řidičský průkaz zadržet policista. Řízení podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu navazuje na zadržení řidičského průkazu policistou. Vyplývá tak ze skutečnosti, že obecní úřad obce s rozšířenou působností je povinen zahájit řízení do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zákona o silničním provozu. Může-li z určitých důvodů zadržet řidičský průkaz policista, který je podle § 118b odst. 1 věta druhá zákona o silničním provozu následně povinen tuto skutečnost oznámit bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, jeví se jako logické, aby při existenci obdobných důvodů mohl v navazujícím řízení rozhodnout o zadržení řidičského průkazu definitivně obecní úřad obce s rozšířenou působností.

Jak vyplývá z ustanovení § 118b odst. 1 věta první zákona o silničním provozu je policista oprávněn zadržet řidičský průkaz z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h). Jedním z důvodů pro zadržení řidičského průkazu je důvod uvedený v ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, na základě kterého lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu, pokud řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Z textu citovaného ustanovení vyplývá, že obecní úřad obce s rozšířenou působností může zadržet řidičský průkaz pouze tehdy, pokud je prokázáno, že „*řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*“. Jiný výklad textu zákona není možný, neboť ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je formulováno zcela jednoznačně. Nelze se tudíž přiklonit k závěru žalovaného, že by k zadržení řidičského průkazu postačovalo toliko důvodné podezření, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je formulováno odlišně od písm. a) téhož ustanovení. Na základě ustanovení § 118a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu může obecní úřad obce s rozšířenou působností zadržet řidičský průkaz řidiči, který je podezřelý, že bezprostředně předtím zavinil dopravní nehodu, při které došlo k usmrcení nebo těžké újmě na zdraví. V tomto případě lze zadržet řidičský průkaz, je-li prokázáno, že „*řidič je podezřelý*“, že bezprostředně předtím zavinil dopravní nehodu, při které došlo k usmrcení nebo těžké újmě na zdraví. Zatímco zde postačuje již podezření ze specifikovaného jednání, v případě ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu obdobné neplatí. V ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu není uvedeno: „*je podezřelý, že řídil*...“.

Ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu není významově modifikováno ani ustanoveními § 118c odst. 1 a § 118c odst. 3 téhož zákona. Z ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu lze dovodit toliko časové omezení účinnosti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, a to do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu. Z ustanovení § 118c odst. 3 téhož zákona pak pouze to, že doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byla tato sankce nebo tento trest řidiči uložen za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz.

Z v předchozím odstavci zmíněných ustanovení také vyplývá, že mezi řízením o zadržení řidičského průkazu podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu a řízením o přestupku není jiný vztah, než vztah v těchto ustanoveních naznačený. Obě řízení mají samostatný předmět. V řízení o zadržení řidičského průkazu z důvodu uvedeného v § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se zjišťuje, zda „*řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*“ a zda je potřebné zadržet řidičský průkaz do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu. V řízení o přestupku pak, zda se řidič dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, zda je toto jednání přestupkem a pokud ano zda a popřípadě jaký trest mu bude uložen.

Rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu netvoří ve vztahu k řízení o přestupku překážku věci rozhodnuté a není vůbec vyloučeno, aby správní orgán rozhodující o přestupku eventuálně dospěl ke skutkovému závěru odlišnému od skutkového závěru správního orgánu rozhodujícího o zadržení řidičského průkazu. Odlišnosti skutkový závěrů mohou být kupříkladu způsobeny způsobem obrany účastníka v jednotlivých řízeních nebo časovou posloupností vydaných rozhodnutí. Správní orgány zásadně rozhodují podle skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozhodnutí, který se od doby vydání rozhodnutí o zadržení

řidičského průkazu do doby rozhodnutí o přestupu může na základě konkrétních provedených důkazů změnit.

Pokud by mělo být argumentováno nutností vydat „rychlé“ rozhodnutí, lze tuto argumentaci pochopit ve vztahu k zajištění řidičského průkazu policistou podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu, které se děje bezprostředně na místě samém, nikoli však již ve vztahu k řízení o vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, které je zahajováno s časovým odstupem a v době, kdy je řidičský průkaz již zajištěn. Nebezpečí z prodlení tak již nehrozí a pro vydání rozhodnutí platí stejné lhůty, jako pro vydání rozhodnutí v jakémkoli jiném správním řízení. Není proto žádný důvod pro to, aby skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dlužno již pouze uzavřít, že žalovaný vycházel z nesprávného právního názoru, že k zadržení řidičského průkazu postačí toliko důvodné podezření, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Vycházejíce z tohoto právního názoru správní orgány rozhodly o zadržení řidičského průkazu za situace, kdy bylo na základě dvou vzájemně se vylučujících důkazů sporné, zda žalobce řídil či neřídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Za tohoto stavu nebylo možné o zadržení řidičského průkazu rozhodnout, neboť tak lze učinit pouze tehdy, pokud je prokázáno, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu a repliku k vyjádření žalovaného. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč, tj. 6.300 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.440 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 10.640 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. února 2012

JUDr. Jana Daňková,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová